

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6To/35/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7123010548
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slovinský
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7123010548.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slovinského a sudcov JUDr. Mareka Dudíka a JUDr. Martina Baločka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 3. júla 2025, v trestnej veci proti obžalovanému A. A., pre prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr.zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 6.2.2025 sp. zn. K1-7T/16/2023 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. A..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom mestský súd uznal obžalovaného A. A. za vinného z prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1 Tr.zák., na tom skutkovom základe, že:

v B. C. D. E. C. F. X sa v presne nezistenej dobe od 19:00 hod. dňa 20.02.2022 do 07:50 hod. dňa 21.02.2022 za pomoci pravého kľúča a bez vedomia a súhlasu vlastníka vozidla G. H. H. zmocnil osobného motorového vozidla zn. B. I., modrej metalízy, evidenčné číslo B. XXX J., VIN: D., ktorého hodnota bola ku dňu 20.02.2022 vo výške 12.055,- Eur, a následne toto vozidlo bez vedomia a súhlasu majiteľa neoprávnene používal do presne nezisteného času, avšak najviac do 16:00 hod. dňa 21.02.2022, nakoľko v tomto čase bolo predmetné vozidlo nájdené na poľnej ceste nad ul. K. v katastrálnom území L. M. v B..

Mestský súd podľa § 44 Tr.zák. upustil od uloženia súhrnného trestu, nakoľko trest uložený mu rozsudkom OS Košice II sp.zn. 5T 48/2022 zo dňa 18.1.2023, právoplatný dňa 16.3.2023 v spojení s uznesením Krajského súdu Košice sp.zn. 7To 11/2023 zo dňa 16.3.2023 v trvaní 10 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia pokladal na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Podľa § 288 ods. 1 Tr.por. súd poškodeného G. H. H., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom B., E. C. XXX/X a N. H. O. so sídlom K. H., P. X, Q., zastúpenú G. G. K., nar. X.XX.XXXX s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný A. A., a to tak čo do výroku o vine. Obžalovaný považuje rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu za nesprávny, nakoľko sa necíti byť vinným zo skutku, ktorý sa mu kladie podanou obžalobou za vinu. V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že predmetnej trestnej veci bol už skôr vydaný oslobodzujúci rozsudok, ktorý bol po podaní odvolania obžalovaným zrušený Uznesením Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6To/16/2024 z 17.09.2024 a vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie. Z uznesenia odvolacieho súdu vyplynul záver, že rozhodnutie prvostupňového súdu bolo predčasné, a to aj s poukazom na dôvody odvolania obžalovaného s dôrazom na to, že nebola

naplnená skutková podstata podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr.zák. Súčasne poukázal, že je potrebné podrobnejšie sa zaoberať výškou škody, a to aj s prihliadnutím na novelu Tr.zák. a Tr.por.

Po zrušení skoršieho napadnutého rozsudku a novom prejednaní veci rozhodol prvostupňový súd znova, pričom z odôvodnenia nového napádaného rozsudku opätovne vyplýva, že zo spáchania obžalobného skutku by mali obžalovaného usvedčovať iba dva nepriame dôkazy. Prvým z nich je výpoveď poškodeného, ktorý na hlavnom pojednávaní, rovnako ako v prípravnom konaní popísal udalosti zo dňa 20.02.2022, ktoré predchádzali skutku ako aj udalosti, ktoré nasledovali dňa 21.02.2022, pričom jeho výpoveď sa nijako nedotýka priamo osoby obžalovaného, ani ho priamo ako osobu zo spáchania daného skutku neusvedčuje. Okrem tejto výpovede vypovedal aj zástupca druhého poškodeného, a sice poisťovne N., ktorý vedel vypovedať iba ku nahláseniu poisťnej udalosti poškodeným G. H. H., avšak nie k podstate obžalobného skutku.

Druhým kľúčovým dôkazom mal byť znalecký posudok Kriminalisticko-expertízneho ústavu PZ Košice, na základe ktorého malo byť preukázané, že pôvodcom majoritnej časti zaistenej biologickej stopy nájdenej vo vozidle bol odsúdený, pričom na mieste sa nachádzali biologické stopy minimálne dvoch osôb. DNA profil uvedenej zmiešanej stopy bol teda tvorený kombináciou majoritného a minoritného DNA profilu osôb mužského pohlavia, pričom minoritný profil DNA bol nevhodný na interpretáciu.

Ďalším dôkazom vykonaným na HP, ktorým bolo odborné vyjadrenie č. 56/2022 znalca z odboru cestná doprava G. J. R., bola stanovená iba hodnota predmetného vozidla, čím malo byť preukázané naplnenie jedného zo znakov skutkovej podstaty trestného činu podľa § 216 ods. 1 Tr.zák. týkajúceho sa výšky hodnoty vozidla.

Z uvedeného teda vyplýva, že pre vyslovenie samotnej viny obžalovaného svedčia len dva nepriame dôkazy, ktoré však nepreukazujú, že došlo k naplneniu základných znakov skutkovej podstaty trestného činu neoprávneného užívania cudzieho motorového vozidla podľa ust. § 216 ods. 1 Tr.zák., a to najmä jeho objektívnej stránky. Pre naplnenie objektívnej stránky totiž musí byť v tomto prípade preukázané, že páchatel' sa reálne zmocnil cudzieho motorového vozidla a zároveň, že mal úmysel prechodne vozidlo, ktorého sa zmocnil, aj užívať. V zmysle odborných výkladov a judikatúry k uvedenému ustanoveniu „Trestný čin neoprávneného užívania cudzej veci podľa § 249 Tr.zák. (teraz § 216 Tr.zák. – pozn. autora) vyžaduje, aby sa páchatel' zmocnil veci väčšej hodnoty (teraz malej hodnoty – pozn. autora) v úmysle ju prechodne užívať (R 26/1966)“. Z toho vyplýva, že páchatel', ktorý sa zmocní takej veci a potom s ňou prechodne nakladá spôsobom, ktorý nemožno považovať za užívanie (napr. odtlačenie motorového vozidla na iné miesto), nemôže sa dopustiť trestného činu podľa cit. ustanovenia Trestného zákona, lebo z jeho konania sa nedá vyvodiť, že by sa zmocnil veci v úmysle ju prechodne užívať. To isté platí napríklad aj vtedy, ak by sa páchatel' dostal do interiéru motorového vozidla, zanechal by v ňom svoje biologické stopy (bez ohľadu na dôvod) a následne by z neho vyšiel a odišiel z miesta preč bez úmyslu zmocniť sa predmetného vozidla.

K pojmu zmocniť sa právna teória uvádza, že na dokonanie trestného činu nestačí, že páchatel' do motorového vozidla vnikne a pokúša sa naštartovať motor alebo inak uviesť vozidlo do pohybu. Taktiež by nešlo o neoprávnené spoluužívanie cudzieho motorového vozidla, ktorého sa zmocnila za účelom prechodného užívania iná osoba. V danej situácii nie sú pre druhú osobu naplnené znaky trestného činu neoprávneného užívania cudzej veci podľa § 249 ods. 1 Tr.zák. (teraz § 216 Tr.zák. – pozn. autora) hoci ten, kto sa vo vozidle viezol, vedel, že vozidlo bolo odcudzené (R 16/1993). V danej trestnej veci nebolo ani po opätovnom prejednaní veci jednoznačne preukázané, že by sa vo vozidle mal nachádzať iba obžalovaný. Stále existuje pochybnosť, že vo vozidle mohol byť aj niekto iný, ktorý nemusel zachovať biologické stopy (odtlačky), nakoľko mohol mať na rukách napríklad rukavice.

Skutkový stav tak, ako bol zistený v predmetnom konaní podľa názoru obžalovaného absolútne nepreukazuje, že sa skutok stal tak, ako je uvedený v Rozsudku a že ho spáchal obžalovaný. Výpoveď poškodeného o udalostiach o tom, ako zistil, že došlo k odcudzeniu jeho motorového vozidla, ako aj ako sa vozidlo našlo, či znalecký posudok preukazujúci, že sa vo vozidle našli biologické stopy obžalovaného nepreukazujú, že obžalovaný naplnil svojim konaním skutkovú podstatu trestného činu podľa ust. § 216 Tr.zák., a teda že sa vozidlo zmocnil v úmysle prechodne ho užívať. Ani v rámci vyšetrovania a ani počas súdneho konania nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval zmocnenie sa predmetného vozidla žalovaným a ani to, že žalovaný toto vozidlo užíval. To, že sa vo vozidle našla

stopa obžalovaného nepreukazuje skutočnosť, že by sa vozidla zmocnil alebo ho čo i len po krátku dobu užíval. Obžalovaný trvá na tom, že predmetného motorového vozidla sa nezmocnil a ani ho neužíval a je presvedčený o tom, že v konaní nebol čo i len čiastočne preukázaný opak tohto jeho tvrdenia a tým preukázané, že skutok, ktorý sa mu kladie za vinu spáchal skutočne on.

V nadväznosti na uvedené poukazujú tiež na to, že súčasná judikatúra uznáva výsledky pachovej identifikácie (resp. alternatívne odtlačky) len ako dôkaz nepriamy, použiteľný len v uzavretom kruhu nepriamych dôkazov, alebo ako dôkaz podporný k priamemu dôkazu. Pachová identifikácia (resp. odtlačky) sama o sebe preto nemôže slúžiť ako hlavný usvedčujúci dôkaz viny obžalovaného, ale musí byť doplnená inými dôkazmi.

Obžalovaný navyše považuje odôvodnenie Rozsudku za nedostatočné, nakoľko logicky z neho nevyplýva, prečo by sa mal svojim konaním obžalovaný dopustiť spáchania trestného činu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla v intenciách ustanovení Trestného zákona. Konajúci súd v Rozsudku nevysvetlil, ako dospel k záveru, že obžalovaný sa jednak cudzieho motorového vozidla zmocnil, ako mal do neho vstúpiť, ako aj že mal úmysel ho užívať, resp. že ho skutočne užíval. Nielenže o tom neexistujú žiadne priame dôkazy, ale súd, ktorý mal k dispozícii iba dôkazy nepriame sa s uvedeným stavom v odôvodnení Rozsudku absolútne nevysporiadal. Súd sa nezaoberal ani tým, či sú pravdivé tvrdenia poškodeného, že by bol obžalovaný odcudzil jeden z jeho kľúčov od predmetného motorového vozidla a tento použil na spáchanie skutku. V konaní nebol o tom vykonaný jediný dôkaz a v súčasnosti to už možné ani nie je, nakoľko už nie je možné po odstupe toľkého času zaisťovať stopy na vozidle O. O., z ktorého mal byť údajne kľúč odcudzený.

V nadväznosti na uvedené, za veľmi podstatnú považuje obžalovaný aj tú skutočnosť, že už zo samotného Uznesenia o vznesení obvinenia (ČVS: ORP-1470/3-VYS-KE-2022) zo dňa 29.12.2022 (str. 3 posledný odsek) vyplýva záver vyšetrovateľa: „v konaní bolo preukázané, že A. A. sa nachádzal vo vozidle poškodeného, pretože uvedená skutočnosť bola potvrdená znaleckým posudkom. Z uvedeného taktiež vyplýva, že A. A. nemal právo nachádzať sa vo vozidle poškodeného a nemal právo ho ani používať. V uvedenom konaní nie je možné vykonať iné dôkazy, ktoré by potvrdili, či vyvrátili skutočnosť ako sa A. A. zmocnil vozidla poškodeného a ako ho následne neoprávnene používal. V trestnom konaní je jednou z hlavných zásad prezumpcia nevinoty s ktorou je neoddeliteľne spätá zásada „in dubio pro reo“, čiže v pochybnostiach v prospech obvineného. Použitie zásady v pochybnostiach v prospech obvineného však prichádza do úvahy len vtedy, keď v trestnom konaní vzniknuté pochybnosti o nejakej skutočnosti či udalosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov. Tiež je nutné poznamenať, že túto zásadu je možné uplatniť až v súdnom konaní...“. Vzhľadom na uvedené je možné zhodnotiť, že už vyšetrovateľ v prípravnom konaní mal za to, že nie je možné na podklade doterajších dôkazov preukázať zmocnenie sa a neoprávnené užívanie cudzieho motorového vozidla obž. A. A.. Obžalovaný poukazuje tiež na to, že v konaní pred súdom už neboli vykonané žiadne ďalšie dôkazy než tie, na podklade ktorých bolo vznesené obvinenie, resp. podaná obžaloba. Vzhľadom na to bolo teda nevyhnutné, aby súd v zmysle zásady „in dubio pro reo“, obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Obžalovaný vzhľadom na všetko vyššie uvedené považuje napadnutý Rozsudok za arbitrárny, pričom v zmysle ustálenej súdnej praxe ním došlo k porušeniu jeho ústavného práva na spravodlivý súdny proces. Nakoľko teda v konaní nebolo preukázané, že by sa bol obžalovaný dopustil skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, ako aj že by svojim konaním naplnil skutkovú podstatu trestného činu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1 Tr.zák., v zmysle zásady „in dubio pro reo“ preto navrhuje odvolaciemu súdu, aby Rozsudok Mestského súdu Košice sp.zn. 7T/16/2023 zo dňa 06.02.2025 zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí.

Krajský súd na podklade takto podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo.

Po podrobnom preštudovaní spisového materiálu dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie Mestského súdu Košice je založené na presvedčivých dôkazoch vykonaných v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku. Vykonané dôkazy vylučujú inú alternatívu ako bola ustálená v rozhodnutí a odôvodnení prvostupňového súdu.

V odôvodnení napadnutého rozsudku Mestský súd Košice s ustanovením podľa § 168 Tr.por. sa vyčerpávajúco, zákonne a dostatočne zaoberal tým, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri vyhodnotení dôkazov a to jednotlivo, ako aj v ich vzájomnom súhrne.

Orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom, ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 ods. 5 podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Rozhodnutie prvostupňového súdu, ako aj odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (I.ÚS 141/2004 CR). Odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, ale komplexne a preto nie je účelom v tomto rozhodnutí znova podrobne rozoberať a opakovať dôkazy, na ktoré vo svojom rozhodnutí už veľmi správne a zákonne poukázal Mestský súd Košice a s ktorými sa krajský súd stotožňuje, bez potreby ich akéhokoľvek opakovania.

Odvolací súd sa plne stotožňuje aj s výrokom uvedeným v rozhodnutí Mestského súdu Košice, ktoré taktiež nie je potrebné komentovať a zdôvodňovať.

Dôvody odvolania obžalovaného A. A. nepresvedčili krajský súd a treba tu podotknúť, že nevychádzali z vykonaných dôkazov a tak odvolanie obžalovaného A. A. bolo zamietnuté ako nedôvodné podľa § 19 Tr.por.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.